

Rotary
District 2482

Rotary
District 1240

КОНКУРС "МЛАД ПИСАТЕЛ" И "МЛАД ФОТОГРАФ"

Победител в "Млад фотограф" категория Senior
Елис Тунджай Айнур, 15 години

КОНКУРС "МЛАД ПИСАТЕЛ" И "МЛАД ФОТОГРАФ" ИНИЦИАТИВА НА ИСС ВЕЛИКОБРИТАНИЯ И ИРЛАНДИЯ И БЪЛГАРИЯ

Конкурсите Rotary Young Photographer и Rotary Young Writer, организирани от Дистрикт 1240 на Rotary International in Great Britain and Ireland (RIBI) с подкрепата на ИСС Великобритания и Ирландия – България, предоставиха на младите хора възможност да изразят своето творчество, въображение и отношение към природата чрез фотография и писмено слово. Инициативата е част от утвърдените младежки програми на Ротари, насочени към насърчаване на креативността, личностното развитие и активното участие на учениците в международната ротарианска общност.

Темата на тазгодишното издание – **“Happiness in Nature” („Щастието в природата“)
** – вдъхнови участниците да потърсят и покажат онези малки или големи моменти, в които природата носи радост, спокойствие и вдъхновение. Чрез своите фотографии, разкази и поетични творби младите участници споделиха лични преживявания, наблюдения и размисли за връзката между човека и природния свят.

В конкурсите се включиха ученици на възраст от 10 до 17 години, разпределени в три възрастови категории – Junior (до 10 години), Intermediate (11–13 години) и Senior (14–17 години). Участниците представиха оригинални творби – по една фотография, придружена от кратко обяснение, или литературен текст (проза или поезия), създаден специално по темата на конкурса. В оценяването журито взе предвид техническото качество, композицията и оригиналността на фотографиите, както и въображението, логиката и способността на текстовете да ангажират читателя.

Инициативата има за цел не само да открие и насърчи млади таланти, но и да стимулира увереността, творческото мислене и чувствителността към природата и околната среда. Чрез участието си в конкурсите учениците получиха възможност да се включат в международна ротарианска инициатива и да споделят своята гледна точка с по-широка аудитория.

Победителите в българското издание на конкурсите получиха награди и сертификати от Дистрикт 1240, а преките подгласници – сертификати за участие. Всички участници бяха отличени със сертификати от Дистрикт 2482 в знак на признание за тяхното участие, талант и вдъхновение.

Rotary
District 2482

**UNITE
FOR
GOOD**

МЛАДИ ПИСАТЕЛИ И ПОЕТИ

**КОНКУРС "МЛАД ПИСАТЕЛ" И "МЛАД ФОТОГРАФ"
ИНИЦИАТИВА НА ИСС ВЕЛИКОБРИТАНИЯ И ИРЛАНДИЯ И БЪЛГАРИЯ
УЧАСТНИЦИ В КОНКУРС "МЛАД ПИСАТЕЛ"**

Лъвът е царят на джунглата.
Той е месоядно животно.
Той дебне плячката си.
Всички животни го слушат.
Той е първи в джунглата.

Александра Андонова - 9 г. от гр. Бургас

Казвам се Кати и съм на 9. Като всяко едно нормално дете на тази възраст мечтая за домашен любимец. Най-много искам куче. Кафяв мини пудел или йорки. Най-вече порода, която не оставя много косми, така че да имам шанс мама и татко да склонят да ми го вземат. Търсих в интернет, да си купя, но спестените пари не ми достигат, дори ако прибавя тези на сестра ми.

Всяка година аз се надявам да ми подарят някое сладко пухкаво кученце за рождения ден, но за съжаление това така и не се става. Имам странно предусещане, че това лято нещо ще се случи... може би някое чудо? И този път не грешах.

Една прохладна сутрин с дядо решихме да направим преход в гората. Не мога да ви опиша, какви аромати усетихме в гората. Беше вълшебно. Винаги ми е харесвало да прекарвам време сред природата, да събирам горски ягоди, а най-много обичам шума на хрущящи сухи клони. Та както си вървахме по пътеката дядо спря много рязко.

- Виж какво има на пътя - каза той и се усмихна.

На пътя ни имаше малка, зелена костенурка. Тя вървеше бавно, а главичката ѝ се подаваше едва – едва от корубата. Беше толкова мила и нежна. Имах чувството, че се е изгубила.

- Дядо, можем ли да я вземем? – попитах аз. И започнах да пърхам с мигли.

И познайте, дядо се съгласи!

Като пристигнахме къщи, веднага започнах да ѝ правя къщичка. Намерих стар кашон, украсих го с цветни рисунки и го напълних с меки треви и листа. Сложих ѝ купичка с вода, парченца ябълки и обелки от краставица. Не знам дали, много хареса къщичката си, защото всеки път, когато я пуснехме на двора се опитваше да избяга, но пък аз бях много щастлива.

Дойде моментът да ѝ измислим име. Но как, като не знаехме, дали е момиче или момче. Затова влязох в интернет, за да проверя, как се различават. Не

можах много да разбера, какво точно означават повечето разлики, но една от тях гласеше, че се различават по ноктите, а нашата костенурка е с много красиви нокти, все едно е ходила на маникюр. Затова заключихме, че е момиче.

Кръстихме я Детелинка, защото детелините носят късмет. И така, малката костенурка се превърна в моя приятелка за лятната ваканция. През деня си вървеше на воля на двора, на обед си хапваше сладко – сладко с нас, а вечер й четях книгите от летния си списък.

Знаете ли, че костенурката е символ на мъдрост, постоянство и търпение – тя се движи бавно, но винаги достига целта си. Може да не съм много мъдра, но със сигурност бях много постоянна в мрънкането си. Затова ми се падна и костенурка за домашен любимец.

Една вечер, докато седяхме на двора и наблюдавахме звездите, дядо ми каза:

- Виждаш ли, понякога, за да се случи чудо, трябва да повярваш в него.

Аз го погледнах и му се усмигнах:

- Да, дядо, знам.

Тъй като последните дни Детелинка ми се виждаше много тъжна, решихме да я върнем отново сред природата, защото мисля, че там тя ще се чувства най-добре. Върнахме се в гората, по същата пътека, ухаеща на билки. Мисля, че щастието за нея би било да бъде отново сред природата. Въпреки тъгата, че оставам без нея, мисля, че истинското щастие е да оставиш някого, където принадлежи. Така той би бил най-щастлив.

Каталина Иванова - 9 г. от гр. Бургас

The sun is bright.
The clouds – light.
The air's fresh.
Oh, what a life!

The lake is calm.
The ducks are quacking.
The swans are snacking.

The lake is hugging them again
and rocks them gently when it rains.

Ейдън Едуард Георгиев Ливингстън - 8 г. от гр. Черноморец

В сърцето на гъста гора има поточе. До потока живее добра магьосница с двете си дъщери Лия и Мия. Те знаят, че потокът е вълшебен. Чистите му води означават, че и Земята е чиста.

Един ден обаче магьосницата забелязала, че водата в потока стои застинала и мътна. Тя помислила, че е от мрачното време навън. Не след дълго закапали едри капки. Следващият ден бил слънчев и топъл. Магьосницата излязла на разходка с двете си дъщери. Трите стигнали до потока. Водите му отново били мътни. Скоро то вече станало заблатено.

На магьосницата ѝ било мъчно.

- Хората. - мислела си тя.
- Кога ще се научат да пазят природата? - не спирали да питат Лия и Мия.

Магьосницата прегърнала двете си деца на десет и на единадесет години. Когато се прибрали в къщичката си тя ги събрала около огнището.

- Мамо, какво ще правим? – попитали момичетата нетърпеливо.
- Момичета, мисля да ви изпратя при хората. – казала тя. Знам, че ще се справите и ще намерите решение. Въпреки, че сте деца вие сте силни и умни.

Още същия следобед момичетата тръгнали към близкия град. На площада имало празник. Децата от града се били събрали, пеели и танцували. Дъщерите на магьосницата също се включили в празненството. Техните танци били различни. Децата от града ги харесали и пожелали да се научат и те да танцуват като Лия и Мия. Те всеки ден им показвали танцови стъпки, пеели, разказвали им за горските животни, за растенията, за вековните дървета, за насекомите. Всички станали приятели. Имало дни, когато децата се разхождали по брега на морето и събирали мидички и морски камъчета. В отделни торби те събирали изхвърлените на пясъка боклуци. Често виждали по улиците на града пластмасови шишета или хартийки. Всяка сряда се събирали и почиствали своя град. Скоро децата създали детска организация за почистване на околната среда. След училище всеки ден решавали в коя част на града да отидат, за да я почистят. Постепенно към организацията започнали да се включват и възрастни хора. Първоначално били малко на брой, но децата не се отказали. Един съботен ден те поканили жителите на града на разходка по плажа. Пясъкът под краката им бил затоплен приятно от слънцето. Морската вода се разплисквала по брега като оставяла тънка ивица от пяна. Пясъкът и морето били чисти. След този ден все повече възрастни хора се включили в детската организация. Скоро всички започнали да почистват и опазват природата.

Настъпил денят, в който Лия и Мия трябвало да се върнат в гората при майка си. Те се сбогували с приятелите си. Магьосницата посрещнала дъщерите си

с прегръдка. Момичетата не спирали да разказват на майка си за преживяванията в града.

- Бях сигурна, деца мои, че ще се справите. – каза магьосницата. Всеки ден ходех до вълшебния поток. Водите му постепенно се избистряха. Разбрах, че планетата Земя също става чиста.
- Хората разбраха, майко, че трябва да пазят природата. – каза Лия. Видяха колко красиво става около тях, когато няма замърсяване. Изпитвах удоволствие докато се разхождат в парка, край морето, в гората и по градските улици. Навсякъде чувах песента на птичките. Наблюдавах красотата на цъфналите дървета през пролетта. Отморявах с книга под сенките на същите тези дървета през лятото. Рисувах есента, а след нея и зимата.
- Навсякъде се чувах възгласите на хората „Ах колко е красива природата“. – допълни Мия.

Мария Тасева - 10г. от гр Варна

Щастието в природата за мен е СВОБОДАТА. Там всички са свободни. Животните и растенията могат да растат и да се размножават спокойно, без никой да ги притеснява. Свободата също е и за нас, хората. Там можем да вдишаме чист въздух и можем да се насладим на красотата ѝ.

Щастието в природата за мен е как се раждат малките на животните. Те са много сладки и това размножаване ги прави повече и ще е трудно да влязат в Червената Книга на България. Колкото повече животни има толкова по-голямо е щастието в природата.

Стела Акименко - 8г. от гр Бургас

Веднъж ходихме с мама и тати в една пещера, която се казва „Ягодинска пещера“. Докато вървахме в пещерата с моето семейство моите любопитни обувки видяха горски мъх. На мен ми беше любопитно да го пипна и затова се приближих, той беше ягодов, беше полепнал по обувките ми, но аз не забелязах. Случи се нещо неочаквано, мъхът започна да говори на обувките ми. Тогава той им обясни, че е вълшебен и може да им засили любопитството, като ги превърне в каквото си пожелаят в природата. Помислих си искам да съм река. Ако бях река изворът ми щеше да бъде на най – високата планина. Водите ми ще минават през гората. Моите водопади са много красиви. Аз винаги избирам да вървя по камъните, защото там е най-здравият и чист път, и за да могат рибите да се чувстват добре. Като съм

река обаче разбира се, че ще искам да имам мостове. По тези мостове ще минават само хора, които пазят майката природа. Обувките се отдръпнаха и аз пак бях в пещерата с моето семейство. Толкова много ми хареса това преживяване, че пак се доближих до мъха. Полетях като птица високо към небето, видях облаците, които толкова бързо си сменят формата. Виждам делфин, заек, шейна на Дядо Коледа с елените, цветете и изведнъж не мога да повярвам, виждам сладкарница. Толкова се зарадвах, та това е сладкарница високо в небесата. Готвачът като вълшебник правеше поничка след поничка. Тъкмо посегнах да ги опитам и мама ме извика, бяха почнали да ме търсят. Магията на ягодовия мъх така ме беше завладяла, че съвсем загубих представа за времето. В края на разходката бях много изморена, че заспах в колата. Това беше един от най – щастливите ми дни, не само, защото бях с родителите ми, но защото природата винаги ми носи щастие. Нямам търпение да видя, къде ще ме отведат моите любопитни обувки, и какво ново приключение са ми подготвили.

Велина Ишкиева – 9 години от гр. Бургас

Чувствам щастието в природата в горите на остров Крит. Радвам се, когато тя е чиста и свободна, а тук е такава.

Природата пробуди щастие в мен, защото е чудотворец и автор: създава животни, скали, планини, прегърнали бели градове, маслинова гора, в която има стара църква. Там пръстта е тъмна като кафе, тя пази минали истории за предците ни. Котките са мили и лениви, обичат стопления праг на църквата. Щастието ми е и при самотните кактуси с разперени ръце, молеци за другар, при лилавите потоци от лавандула в полето, в хладните пещери, шепнещи легенди за богове.

Природата е щастие за птичките, защото е скривалище и дом за тях - те пазят малките си в клоните на дърветата. А върховете на планините отглеждат силни, тъмносини птици, които с криле докосват облаците. Тези птици са единствените приятели на старите мелници, застанали на високото, и често им шепнат тайни. Природата е щастие и за дърветата- да цъфтят и раждат плодове. Портокалите по дръвчетата сякаш светят и стоплят селата в Крит като слънца. Реките са щастливи и рисуват пътища към морето, а розовите морски брегове са вълшебни. Те са пазени внимателно от хората. Всяко камъче, песъчинките, нападалите клони и листа са ценни и трябва да останат там, на острова.

Природата дава щастие, защото е и създател на лечебни растения и места за хора с не толкова лесно решими проблеми. Тук са създадени легенди за тези горски болници -пещерата е църква и стигналите до нея по дълъг и

нелесен път в планината могат да бъдат излекувани. Монасите разказват, че тук иконите летят, а сребърните плочки-дарове под тях, показват надежда и благодарност от оздравелите.

Красотата на природата кара хората да мечтаят и да творят. Тя създава художници, поети и писатели. Вдъхновява ги да създават изкуство и да радват себе си и другите с творбите си. Когато е плашеща, тя пак привлича. В града Свети Николай на остров Крит има легенда за езеро на име Вулисмени, че там са се къпали богините Атина и Артемида. То е толкова дълбоко и на вид е бездънно. Вярвало, че е портал към света на злите духове и само богините са можели да влизат в тъмните му води. В днешно време понякога цветни лодки го развеселяват, но легендите не са забравени, затова то най-често е самотно, а е в центъра на града. И все още е почитано като вълшебно. За мен щастието в природата не е само красотата ѝ, а и чистотата и приветливостта ѝ, защото без тях всичко, което съм написал и вие сте прочели, нямаше да съществува. Ще е прекрасно да я пазим такава винаги. Трябва да мислим за чистотата на морето, бреговете, въздуха и реките, за да запазим живота.

Константин Мишинев - 12 г. от гр Бургас

Калинка беше името на една малка катеричка, която живееше в задния двор на двуетажна синя къща до малко планинско селце. Там имаше строен дъб, в чийто клони тя си беше направила просторна хралупа. В къщата живееше семейство с малко момченце на пет години на име Иво.

Един ден, докато си играеше в двора, Иво забеляза пухкава опашка. Тя стърчеше във въздуха зад ствола на дъба. Иво забързано се приближи към дървото и видя как опашката се изстрелва като светкавица нагоре към клоните.

На следващия ден Иво видя отново пухкавата опашка. Приблужи се, този път побавно и тогава Калинка остана на мястото си. Очите и на двама им бяха любопитни. Иво дълго гледаше катеричката, тя него също. От този ден те станаха приятели. Момчето наблюдаваше как катеричката се катери по дървото. Скоро и той се научи. Успя да се изкачи и да седне на най-ниския клон на дъба. Катеричката пъргаво скачаше около него, провираше се между листата, връщаше се до момчето и отново се катереше по-нагоре. Веднъж Иво я проследи с поглед и видя къде е хралупата ѝ. Всеки ден детето ѝ носеше жълди и лешници. Понякога си играеха и Иво ги криеше, а Калинка трябваше да ги намери. След време броят на лешниците се увеличи и те станаха цяла купчина. Малко по-малко Калинка ги отнасяше в къщичката си.

Минаха две години. През лятото дъбът започна да съхне. Таткото на Иво реши да го отсече. А сега, мислеше си Иво, къде щеше да отиде Калинка? Иво дълго моли баща си да не отсича дървото. Той обаче му обясни, че то е опасно и някой ден може да падне и нарани някого. Дойде денят, в който Калинка трябваше да се премести. Тя си намери ново дърво в близката гора, избра си ела и направи в нейните клони хралупа. Така Калинка заживя в гората.

Дълго време Иво и катеричката не се бяха срещали. Един ден Калинка навести своя приятел. От дърво на дърво тя стигна до стария заден двор. В него тя видя момче. Не беше Иво, а по-голямо дете. Катеричката пристигна точно, когато то поливаше млад дъб. Калинка дълго време се криеше. Тя чакаше да се появи Иво. Реши да слезе от дървото и да обиколи двора. Изведнъж момчето видя пухкавата опашка.

- Калинке, ето те, ти си тук! Върна се.

Калинка се огледа. Тя позна гласа на своя приятел Иво, но в двора беше само непознатото момче.

- Калинке, не ме ли позна? Аз съм Иво.

Тогава Калинка разбра, че той е търсеното от нея малко момче. Тя бързо скокна на рамото му. Цял следобед Иво ѝ говори. Разказа ѝ толкова много. Накрая ѝ посочи към младия дъб.

- Калинке, виждаш ли това дърво? Посадох го специално за теб. Скоро то ще стане достатъчно голямо и ти отново ще се върнеш в нашия двор.

Калинка се сгуши към главичката на порасналия Иво. Той усети пухкавата ѝ опашка.

Боян Тасев - 13 г. от гр. Варна

Имало едно време едно момче на име Калин, което живеело в сърцето на огромен, сив град. В неговия свят щастието се измервало в нива на видеоигри, нови пластмасови играчки и скоростта на интернет връзката. Калин вярвал, че всичко ценно трябва да бъде купено в лъскава кутия с панделка. Той прекарвал дните си пред екраните, търсейки изкуствени светове, докато очите му не се изморели от цветовете, които не заслепяват, и звуци, които никога не докосват истински сърцето. Един ден баба му го извела далеч от шума на автомобилите, в старата дъбова гора, където времето сякаш течало по съвсем различен начин.

-Тук е скрито истинското съкровище, Калин.- прошепнала тя с глас, пълен с тайнство. Калин първоначално само въздъхнал с досада. Той виждал единствено кал, обикновени дървета и досадни насекоми. За него това било просто място без зарядни устройства и безкраен поток от информация.

Но баба му го помолила за едно-единствено нещо: да седне тихо върху килима от мек, изумруден мъх и просто да слуша. Отначало Калин чувал само тишина, но скоро тя започнала да се разслаява на хиляди малки мелодии. Той видял как един златист слънчев лъч пронизва гъстите корони на вековните дървета и превръща една обикновена паяжина в наниз от блестящи диаманти. Чул вятъра, който не просто духал, а пеел нежна приспивна песен на трепетликата. Почувствал аромата на влажна пръст, стара борова смола и дива мента – вълшебен мирис, който не може да бъде затворен в нито една стъклена бутилка.

В този вълшебен момент Калин разбрал нещо важно. Щастието в природата не е голямо, шумно или скъпо. То се крие в невероятното спокойствие на малката мравка, която с неимоверно усилие носи борова игличка към своя дом. То е в тихата смелост на крехкото планинско цвете, което е успяло да пробие твърдия камък, за да поздрави слънцето. Щастието е в ритъма на реката, която никога не бърза, но винаги стига там, където трябва да бъде.

Момчето затворило очи и поело дълбоко дъх. За първи път от много време сърцето му се почувствало леко като птиче перо, носено от летен бриз. Природата не му беше дала предмет, който да притежава, нито играчка, която да се счупи. Тя му беше дала нещо много по-ценно: усещането за принадлежност към един огромен, жив и дишащ свят. Калин осъзнал, че истинското щастие не е в притежанието, а в споделянето на мига с гората, в дивия пулс на земята и в мира, който намираш под сянката на дървото. Когато се прибрал у дома, той вече не гледал към екраните със същия глад. В джоба си не носел нищо, но в душата си пазел цялото злато на залеза и песента на вятъра. Това било неговото ново определение за щастие – просто да бъде част от природата.

Виктория Христова - 12г.

- Do You feel happy today?
- Not really.
- But why?
- The new collection of shoes in the store is sold out and I can buy any pair of them.
- I'm sorry. Let me tell you something that can change your day. A story of real happiness: Happiness in Nature is when the little squirrel finds their old hollow, full with hazelnuts and chestnuts. When a stork, coming from the far south makes the perfect nest for their child. When the biggest and sweetest apple on the tree falls next to the tiny green hungry caterpillar. When the little flower in the forest is in the

perfect spot, being heated by the sun. When the ducks go swimming for the first time. The happiness is when the little polar bears play in the snow, when the baby elephants spray each other with water from the near lake under the African sun. When life feels peaceful and full.

The idea of the happiness in Nature is so different than the people`s happiness, so clean so real. Today every human wants only money and expensive stuff to be happy, but the nature`s happiness is another thing. The animals, the plants and mushrooms are enjoying the little things, the warm sunlight, the fresh breeze, the small water drops in the morning, the real things, not the material ones.

– How do you feel now?

– Thank You for telling me that. May be, you are right, the shoes didn't matter anymore....

Елена Александрова - 12г. от гр. Пловдив

Вторник, 30 декември 2025 година. Пътувам със семейството си към нашето любимо място. Там, високо в Родопа планина - земята на Орфей, на легендите, природата и традициите. Там е село Селча - селото на баба и дядо, малко като територия, но заема най-скъпо място в сърцето ми. Точно там е най-необикновеното място в света - „Местността на изгряващото слънце“ или известна на жителите като „Голямата Барчина“.

Пространството има особена енергия. Времето сякаш спира, а спокойствието и свободата се усещат във въздуха. Забравяш за мобилните устройства и шума на ежедневието и просто оставаш сам с природата. За мен именно това е истинското щастие. Мястото е необикновено. Състои се от три големи каменни постройки, подредени в съвършена симетрия. Според легендата в едната е вграден силует на млада девойка, пожертвала себе си, за да не се потурчи. Срещу нея се издига единственото дърво - вековно и самотно. Всеки слънчев ден около един часа на обяд през средната постройка преминават три слънчеви лъча. Първият огрява дървото, вторият осветява камъка с вградената девойка, а третият, най-силен, сочи пътеката, която разкрива спираща дъха гледка към цялото село Селча.

Когато стъпя там, високо в планината, настръхвам. Мога да свиря на гайда и тогава усещането е неописуемо - родопската каба гайда звучи, над мен се развява българският байрак, а пред очите ми се разкрива безкраят на планината. Въздухът така се е пропил със звука на гайда, че ехти в ушите ти без да свири никой.

В местността живеят много животни - благородният елен и еленът лопатар, дивата коза с лекота прескача стръмните скали и нежната сърничка. Над всичко бди стражата на небето - скалният орел, а между дърветата пъргаво

подскача пухкавата катеричка с рунтава опашка. И всичко това се среща точно там - в Селча. Недалеч от мястото започва пътека с два загадъчни камъка. На единия са изобразени полумесец и звезда, а на другия - голяма мечка с две малки мечета. В тези камъни са открити гърнета с жълтици, скрити от местното население по време на набезите от турците. По пътеката зад няколко борчета се издига 10-метровото българско знаме, разположено върху висока скала.

Това е село Селча – селото, което завинаги ще има специално място в сърцето ми. Аз обичам това място и то ме прави щастлив. Селото е магично, отвсякъде заобиколено с високи планини. Трябва да благодаря на моите баба Еми и дядо Венелин, че са създали семейство там.

От всяка къща се чува родопска музика, бабите със забрадките винаги намират време да се съберат някъде - дали сред природата или в едно от двете селски кафенета. Жителите може да са повечето възрастни, но кипят от енергия. Дядовците, уж мързелуват по пейките, но не могат да седят на едно място - дали ще свършат някаква работа по нивите или ще си разходят красивите кончета по обширните поляни с по 20-метрови корита, пълни с вода.

Това са Родопите – щастието в природата. Разтърсващи митове и легенди, а хората... Мога да се обзаложа, че няма по-любезни и гостоприемни от тях, но най-важното е, че ще подадат ръка на всеки познат и непознат, независимо какво му се е случило. Не мога да опиша колко много обичам това място. АЗ СЪМ ЩАСТЛИВ! Все пак Иван Вазов го е казал „Който не е видял Родопите, не е видял България!“.

Симеон Шакалов - 13 г. от гр. Самоков

Навън цареше тишина. Слънцето вече залязваше и последните му лъчи оцветяваха небето в различни червени и оранжеви нюанси. Денят бе на път да приключи, но на Иглика не ѝ се искаше. Младото момиче бе чакало този ден от толкова много време. Днес бе валяло първият сняг, а тя още от много малка обожаваше снега. Сега, галейки пухкавата си котка, се взираше през прозореца на спалнята си. Тя обичаше да бъде сред природата. „Колко е красиво“, мислеше си тя..

Нещо изшумя зад близките храсти. Иглика подскочи и допря нос в стъклото. Шуменето спря, но тя все още стоеше в очакване. Изведнъж изскочи неясна фигура, която мигновено се изстреля към гората. Детето гледаше със страх и интерес. Накрая преодоля страха си, взе якето и излезе навън. Бе по-студено отколкото си спомняше, но тя беше решена да открие това, което бе видяла. Навлезе навътре в близката гора, въпреки че родителите ѝ бяха

забрали да ходи там сама. Тя знаеше колко е опасно, но любопитството я теглеше напред.

Скоро навлезе в по-гъста част на гората и се изгуби. Стъмваше се, а тя почваше да губи надежда. Изведнъж, отпечатани в снега, тя видя следи от копита. Иглика ги последва и скоро стигна до просторно място между дърветата. Следите свършиха и тя се огледа наоколо. Видя нещо сгушено между снежните преспи. Момичето плахо пристъпи напред и установи, че това е животно. Малко еленче, самичко в студа. Иглика застана на метър от него и приклепна. То изглеждаше още по-изплашено от нея и скочи на крака. Тя се отдръпна и откъсна шепа трева изпод снега. Тя подаде ръка и зачака търпеливо. То не помръдна първоначално, но се престаши и захрупа тревичките. Иглика реши да остане с еленчето.

Беше пълен мрак, но тя не се плашеше вече. Наоколо виеше силен вятър, а от време на време изкачаха други животинки. Момичето обаче само усещаше как опознава горското създание. То я гледаше любопитно с големи очи, докато тя се усмихваше. Момичето бе толкова щастливо и не вярваше, че това се случва.

Стана нощ и то започна да се унася. Скоро Иглика заспа.

Тя се събуди на същото място където откри еленчето. Не, това не беше сън. Тя опипа снега наоколо и разбра, че животинчето се намира до нея. Помилва го по главата. Иглика бързо се изправи. Снегът бързо се топеше от зимното слънце. Няколко врабчета бяха накацали на боровете, а те леко се поклащаха. Бе още сутрин и природата тъкмо се събуждаше. В очите на детето бе направо приказка.

Тя изведнъж си спомни за родителите си. Как се притесняват за нея и се чудят къде е. Разбра, че всичко хубаво има край. Иглика се обърна към еленчето.

- Трябва да вървя – каза – не мога да остана.

То като че ли разбра думите и започна да посочва пътя към дома. Не след дълго Иглика разпозна пътя и вече стоеше на прага на къщата. Беше ѝ трудно да се сбогува, но погали еленчето за последен път. Въпреки, че то беше само елен, а тя само дете, знаеше, че връзката им е специална. Тя се научи, че няма значение кой си или какво си за да бъдеш обичан.

След тази случка Иглика заживя по стария си начин, но всеки път, когато погледнеше към гората, си спомняше за всички щастливи моменти, чудейки се: „Дали си още там?“

Ана Стоянова - 13г. от гр. Самоков

Птица се рее в небето широко
над облаци бели, искрящи дори,
и вятър е носи, без тежест, без мъка,
а тя си свободно лети ли, лети.

Какво ли е там, насред синевата?
Какъв ли светът ни изглежда от там?
Дали е чист, светъл, необятен,
като хоризонта – благ и непознат?

Когато слънцето докосне пак земята,
а утрото пропее пак със златен глас,
разбирам щастието е в простотата –
във всеки земен миг и час.

То идва с вятър и песен на птица
със мирис на дъжд и земя.
И знам – в тази проста частица
живее най-истинска радост една.

Гората запълва се със сенки прохладни,
пътеките водят към чисти мечти.
Реката нашепва истории стари,
които лекуват сърца и души.

Да, точно там, когато утрото с роси блести,
а слънцето се смее над полята,
душата ми намира тишини
и щастие без име сред земята.
Дърветата шептят ми тихо „спри“,
огледай се, красиво е нали?
Поглеждам аз нагоре -синевата.

Птица се рее в небето широко
над облаци бели, искрящи дори
и вятър се носи, без тежест, без мъка,
а тя си свободно лети ли, лети.

Кристина Стоянова - 13г. от с. Тополово

We're connected to nature
nature has always been part of beautiful sad mature.
Like a mother and daughter-how can we be apart?

It's all about us to protect Earth
because we will die with it.
Her story has never been heard,
so sit in the forest, sit.

Sing songs for the lonely souls,
tell the birds that there will be an answer.
Scream against all selfish laws
because with hope you will be a dancer.

Only then will we be happy-
the world is never kind.
You're awfully nasty
and the people are cruel and blind.

We will be killing till' one day
the nature will kill us in its death.
I can't help- You may
but it's against your health.

It's a story of reality,
It's a story of change.
Will there be charity
for survival of all strange?

If we save each other it will be worth
and it will be beautiful as always.
Otherwise we will die with the Earth...
if we don't want to be happy with her.

This is so easy
it's fine to say what you think.
The drinks are fizzy,
because someone has damaged them first.

If we listen to nature...
we will be okay.
It's our obligation
to return the happiness in its way...

Антония Велкова - 14г. от гр. Пловдив

Снежна премяна земята покри -
пак е време за игри.
Малчуганите малки с усмивка на лице –
пак са готови да извият хорце.
Радват се децата на лютата зима
нали все пак ваканция ще има.
Облекли дрехите дебели,
и без да му мислят много много,
така навън поели.
Колко е красиво, колко е омайно,
да гледаш как си играят безкрайно!
Навън се сипе снегът на парцали,
докато възрастните гледат любимите си сериали.
Децата се бият с топки снежни,
без да усещат студа небрежни.
Колко е красиво, колко е омайно,
каква красота се крие в нашето отечество потайно!
Колко красота се крие в нашата родина,
за жалост останала неразкрита за мнозина!
Пролет, лято, есен, зима –
винаги с невероятна природна картина.
Родино мила, ти за мен си една -
и не бих те заменила за нищо на света!

Беатрис Петрова - 15г. от гр. Русе

Rotary
District 2482

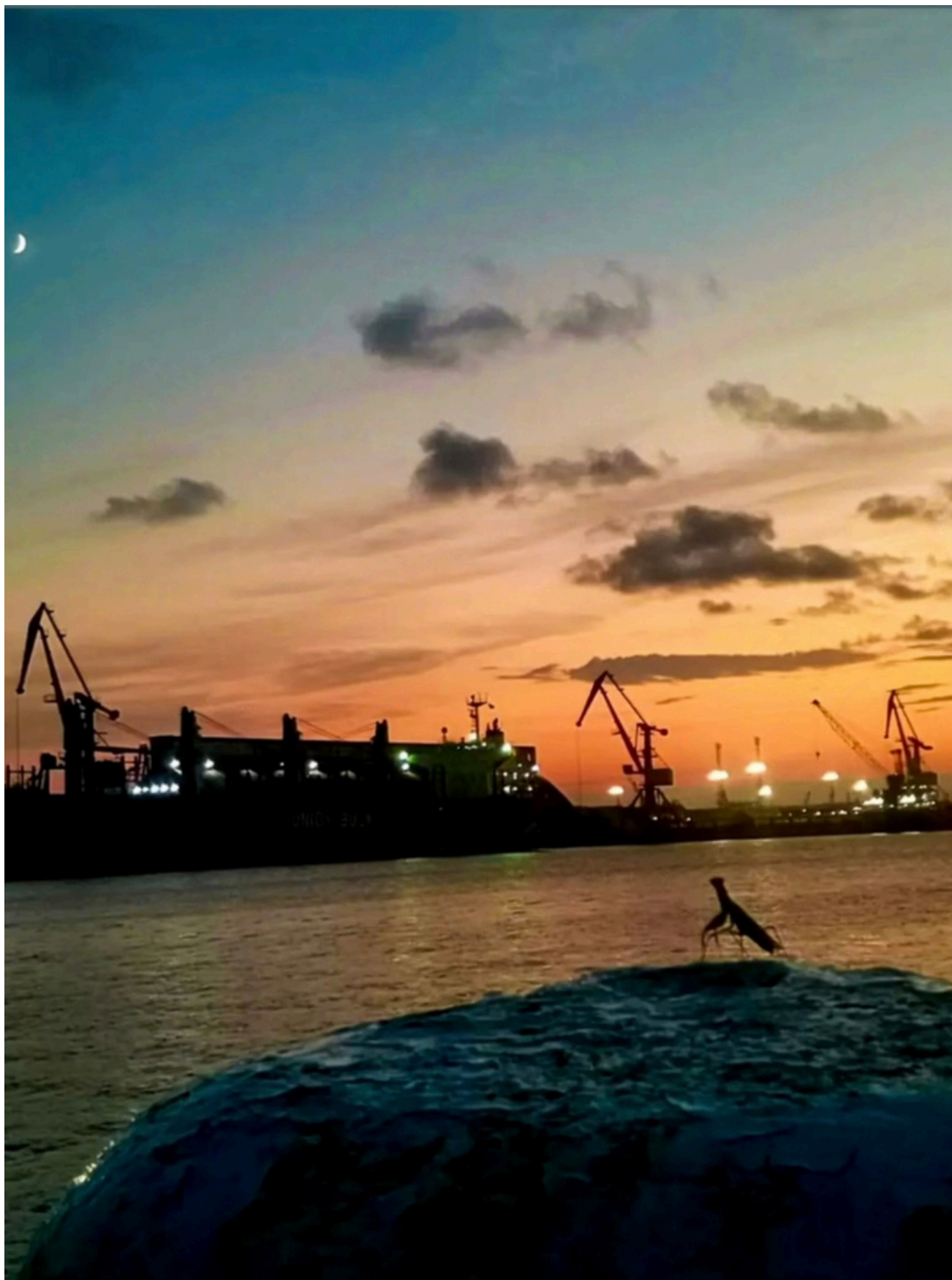
**UNITE
FOR
GOOD**

МЛАДИ ФОТОГРАФИ

Ейдън Едуард Георгиев Ливингстън
8г от гр. Черноморец
ПОБЕДИТЕЛ В КАТЕГОРИЯ JUNIOR

Александра Сотирова
9г от гр. Бургас
ПОДГЛАСНИК В КАТЕГОРИЯ JUNIOR

Георги Вълчев, 8г от гр. Кърджали

Арден Шенер, 4г от с. Искра

Иван Бакърджиев, 5г. от гр. Бургас

**Августина Филипова, 10г.
от гр. Варна**

Сандра Костадинова, 5г от гр. Бургас

**Елена Стаменова
5г от гр. Бургас**

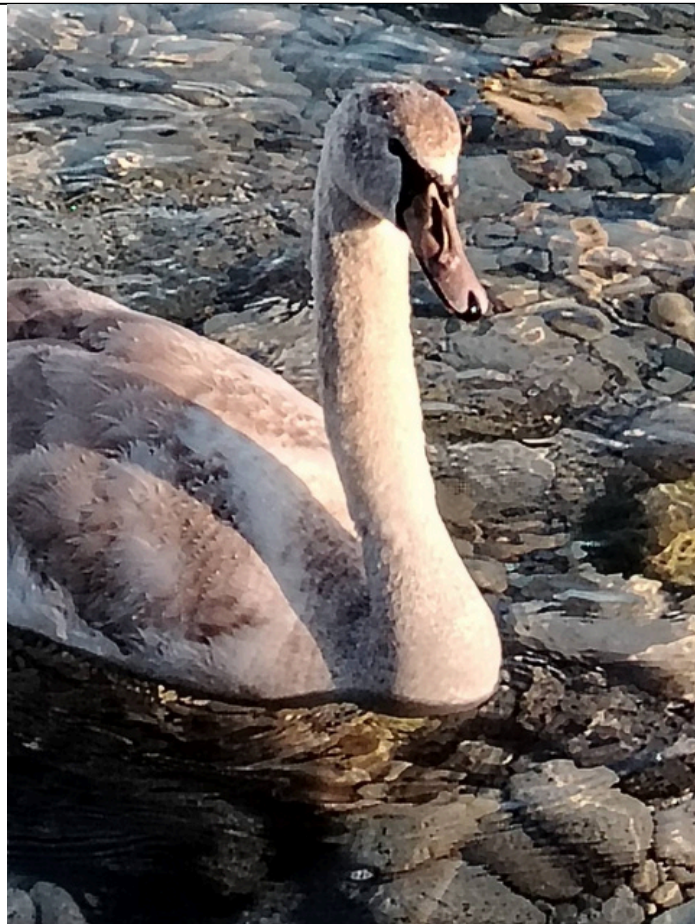
**Максим Димитриевич,
5г. от гр. Бургас**

**Александра Андонова, 10г.
от гр. Бургас**

Йоан-Михаил Радонов
8г от гр. Велико Търново

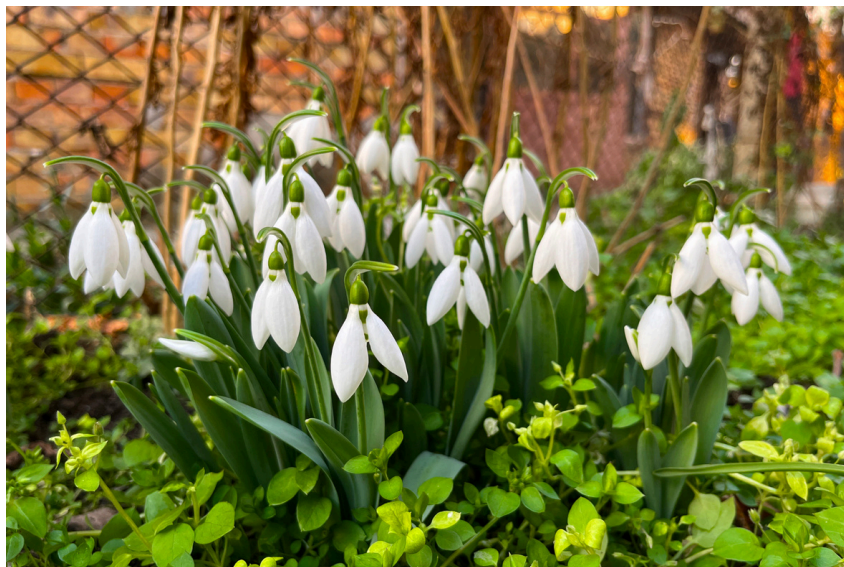
Димитър Атанасов, 9г.

Дария Велиянова, 7г.
от гр. Силистра

**Илея Желязкова, 10г
от гр. Бургас**

**Стефани Димова, 7г
от гр. Айтос**

Георги Димитров - 9г.

Атина Тотева - 7г от гр. Варна

**Велина Ишкиева
9г от гр. Бургас**

Огнян Карачевийски - 10г от гр. Варна

**Ангел Стоянов
гр. Карнобат**

Вяра Николова
гр. Димитровград
ПОБЕДИТЕЛ В КАТЕГОРИЯ INTERMEDIATE

Антония Велкова
гр. Пловдив
ПОДГЛАСНИК В КАТЕГОРИЯ INTERMEDIATE

Николета Димитрова - гр. Стара Загора

Далия Чиракова
11г от гр. Карнобат

Ивелина Зарева - гр. Дупница

Кати Джартова
гр. Дупница

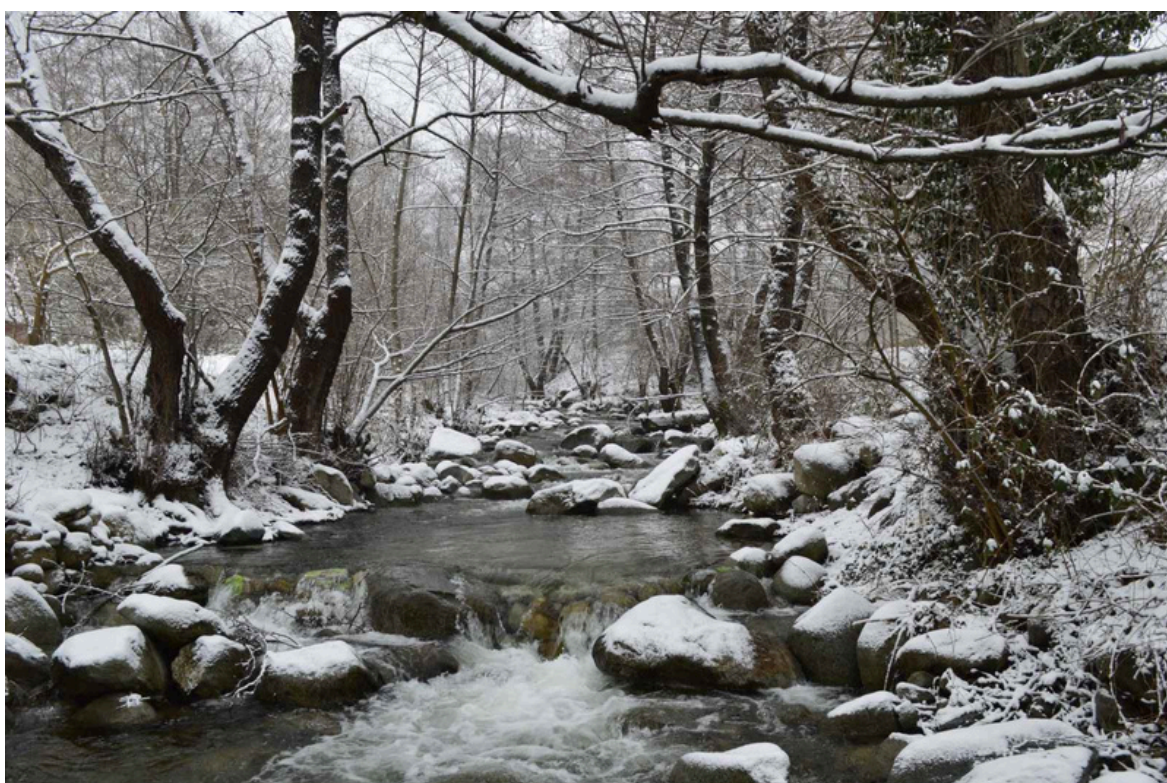
Ивелина Зарева, гр. Дупница

Никол Накова, гр. Дупница

Михаил Танчовски - 12г. от гр. София

Светлана Христова, гр. Дупница

Божидар Божинов - 7г.

Румен Султанов
11г от гр. Стара Загора

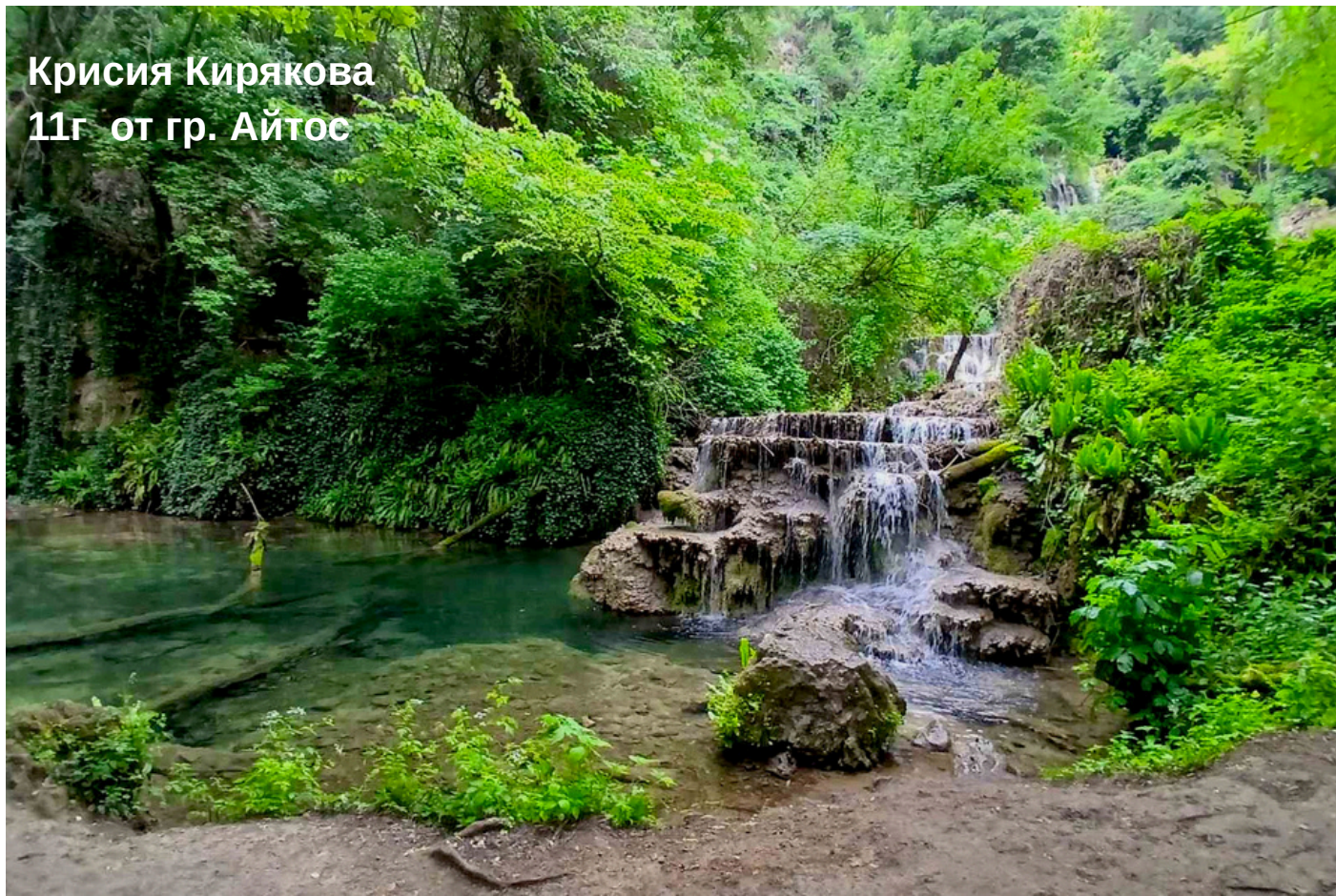

Симона Недялкова
11г от гр. Стара Загора

Владислав Молов, 12г от гр. Смолян

Крисия Кирякова
11г от гр. Айтос

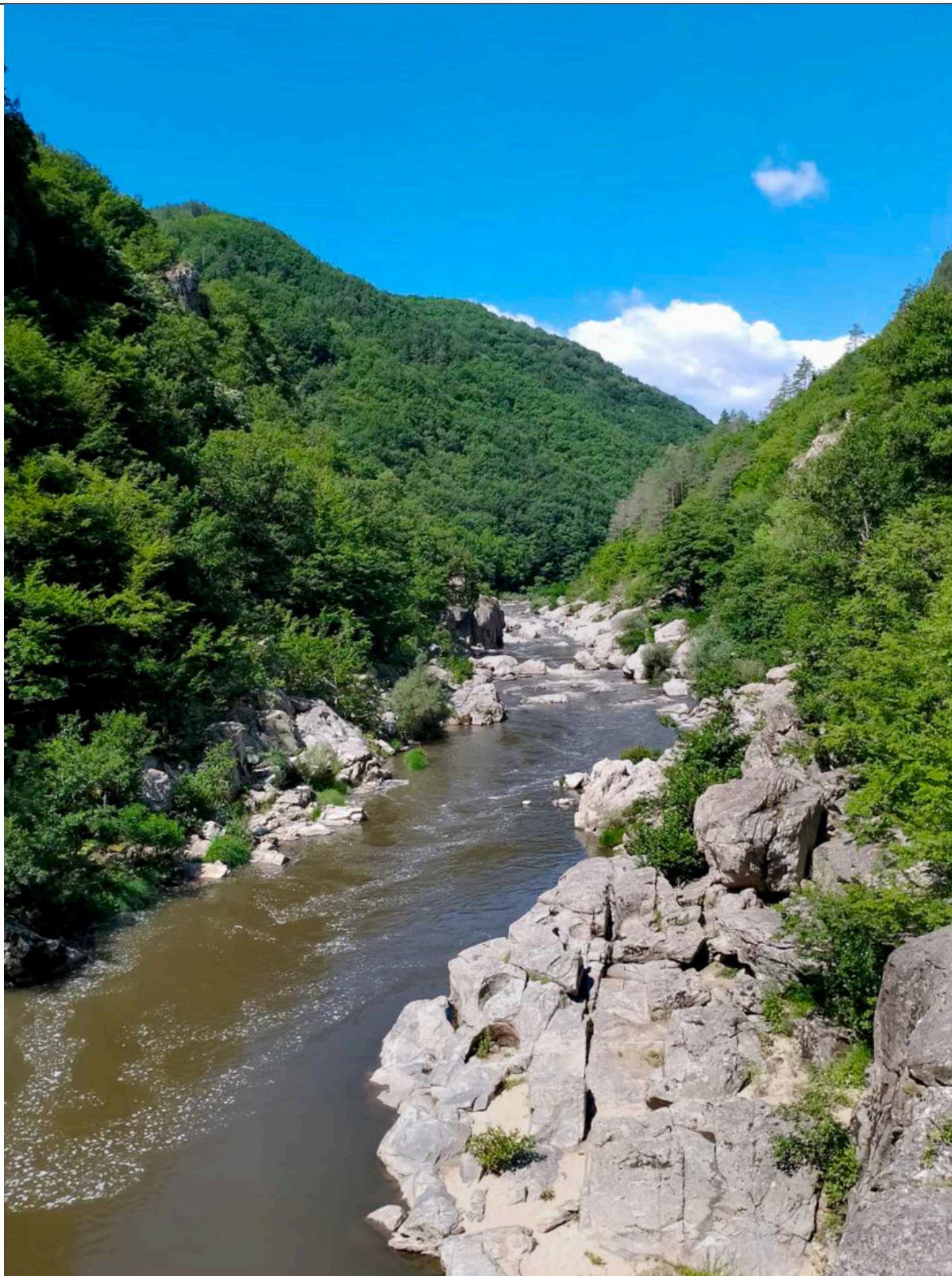

Рая Раянова
13г от гр. Стара Загора

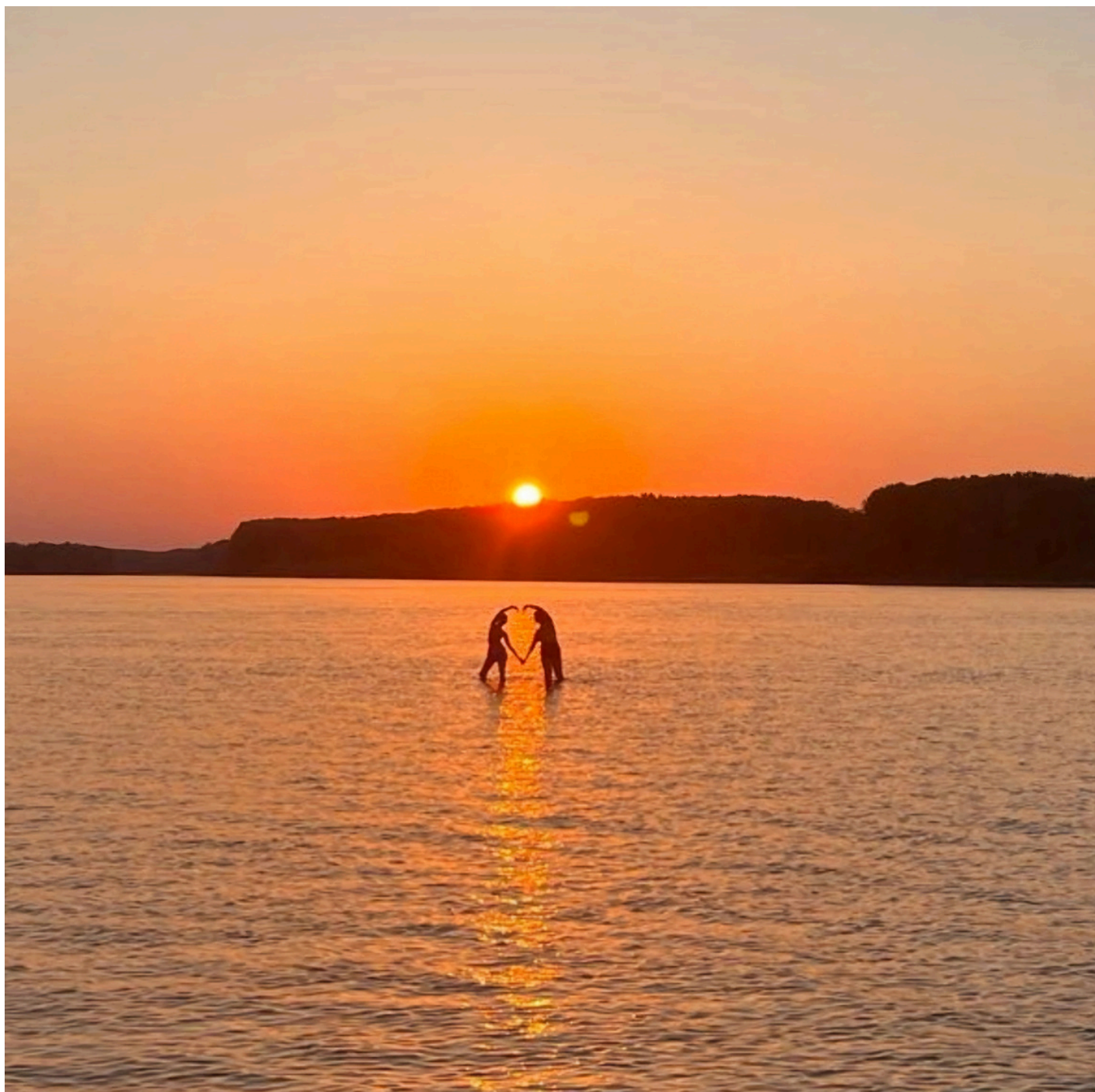

Ясен Златев, 11г

Ирем Еминова, 11г от гр. Айтос

Вяра Борисова
11г

Дария Цалкова
12г от гр. Бургас

Елис Тунджай Айнур
гр. Айтос
ПОБЕДИТЕЛ В КАТЕГОРИЯ SENIOR

Светослав Тодоров Христов
ПОДГЛАСНИК В КАТЕГОРИЯ SENIOR

Ивона Николаева Димова
от гр. Велико Търново

Валентина Христова
гр. Бургас

Иван Николай Алексиев

Робърт Добринов Минков
гр. Пловдив

Вера Дуковска, гр. Русе

Лили Стоянова, гр. Асеновград

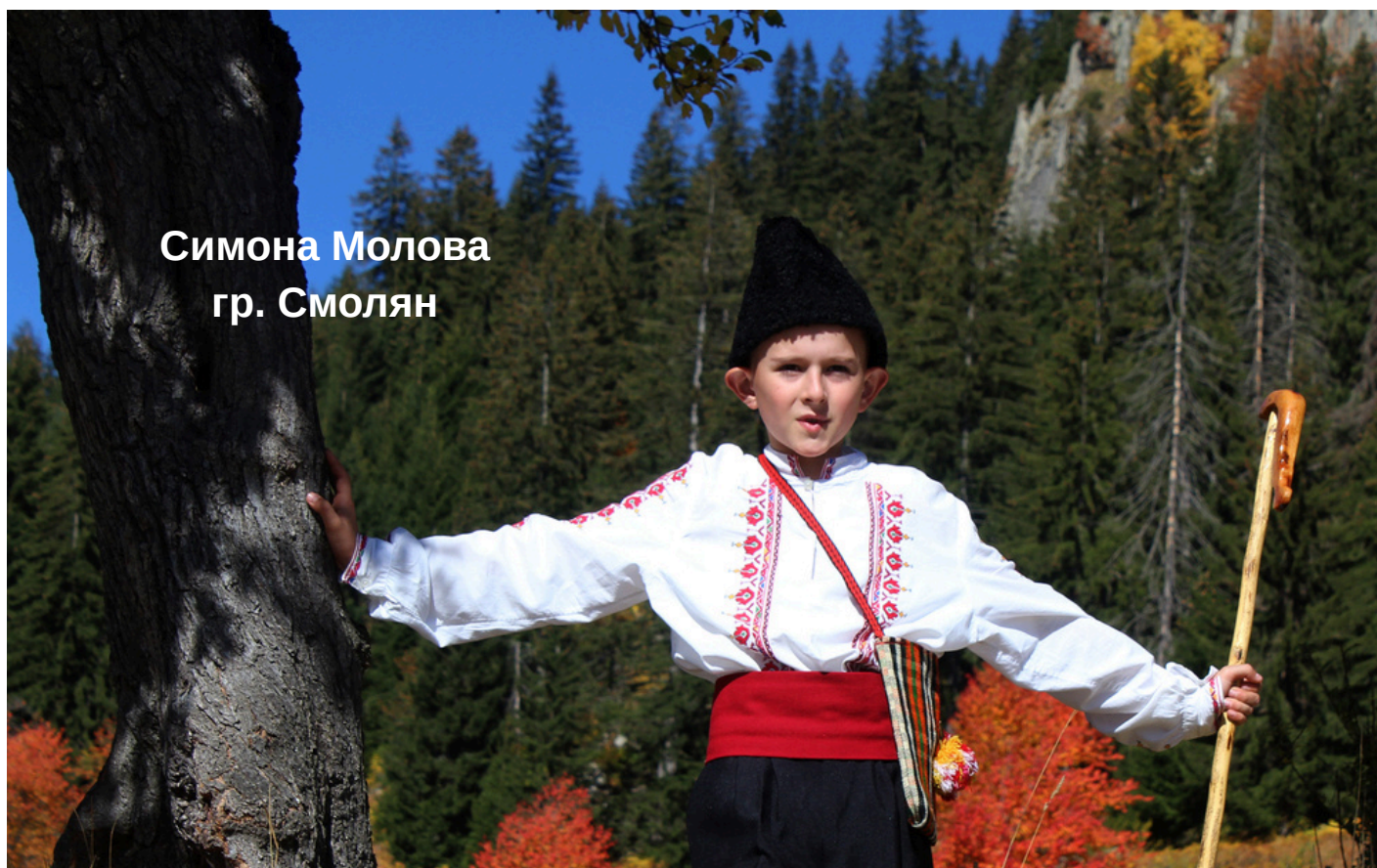
Виктория Христова
гр. Русе

Маринела Павлова Видева, гр. Чирпан

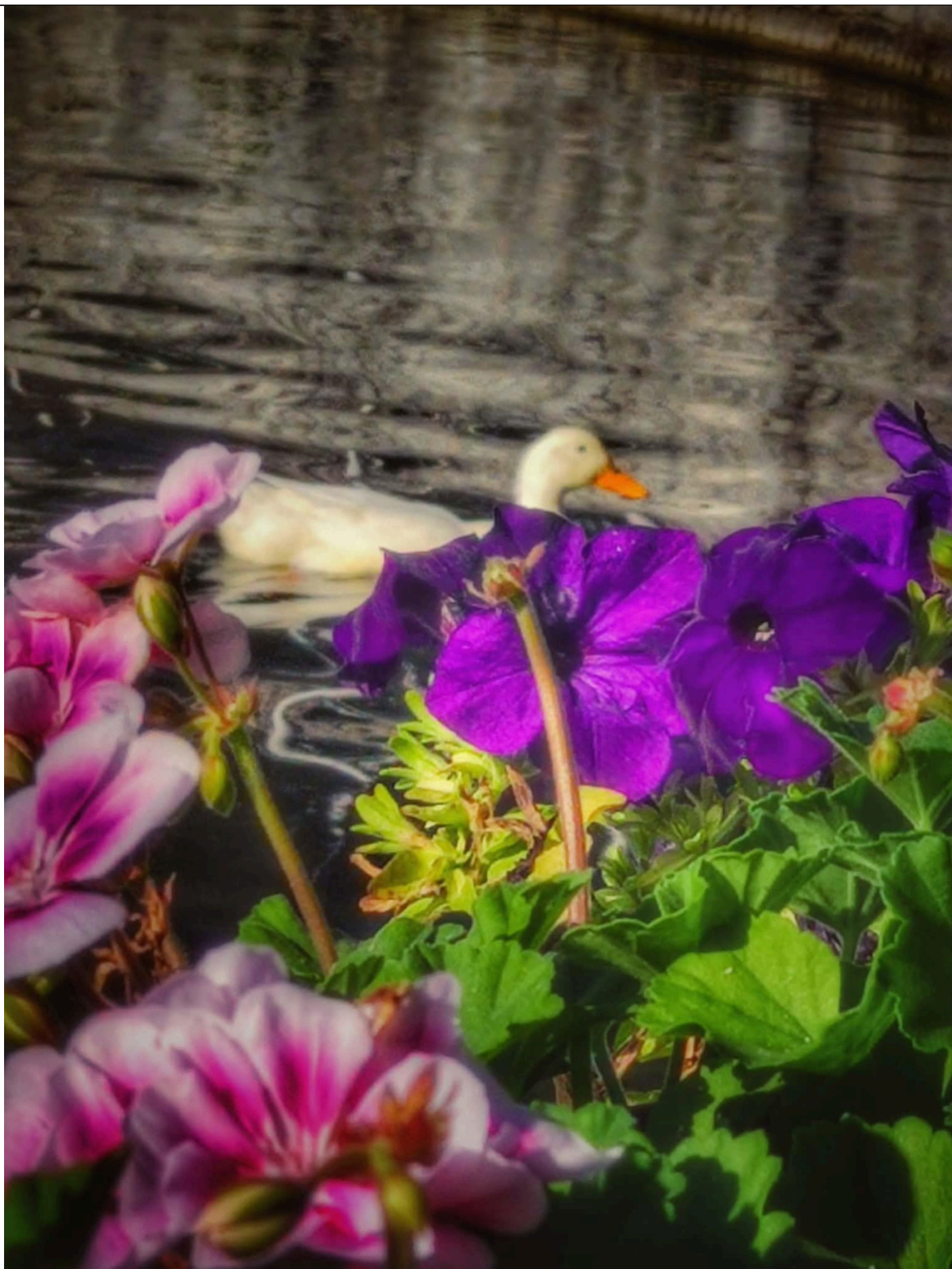
Теодор Желев

Симона Молова
гр. Смолян

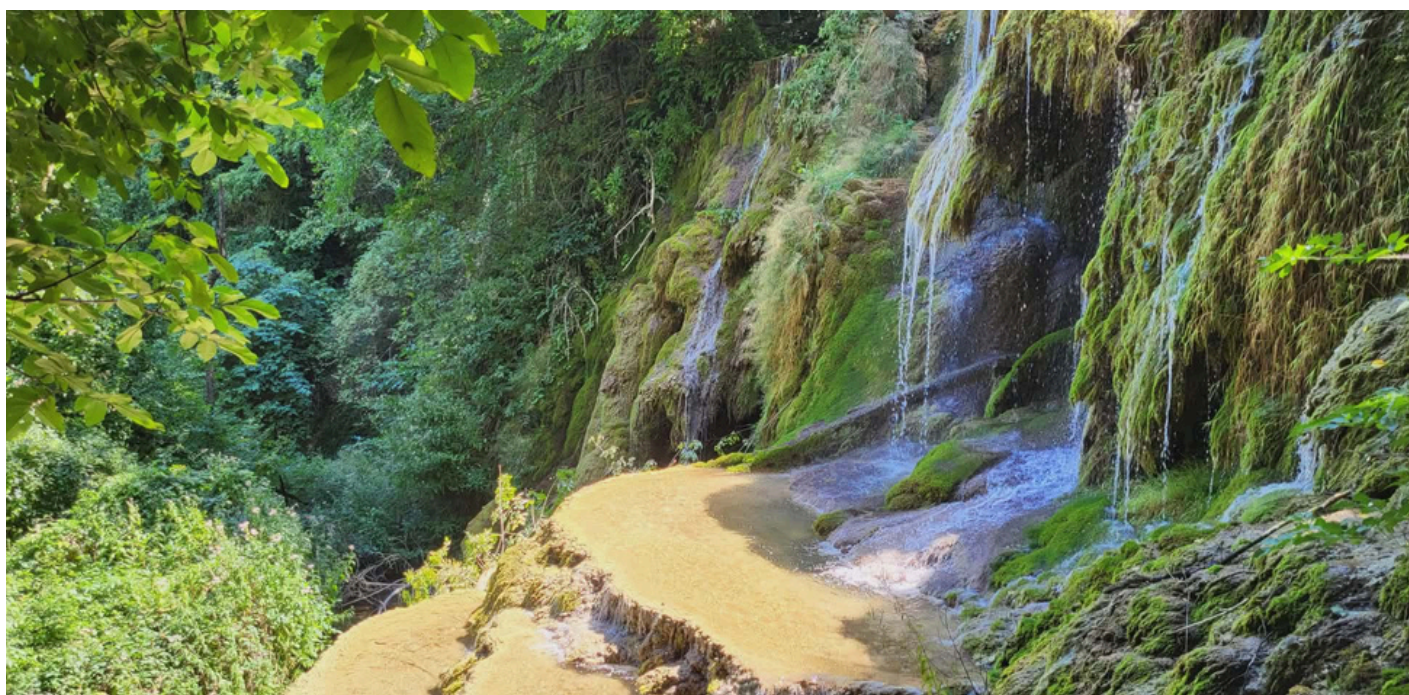
Теодора Желязкова, гр. Бургас

Виктория Петрова Чемпилска

Ивайло Галинов Михов
гр. Добрич

Лора Манджарова
гр. Русе

Моника Стоянова Стоянова
гр. Силистра

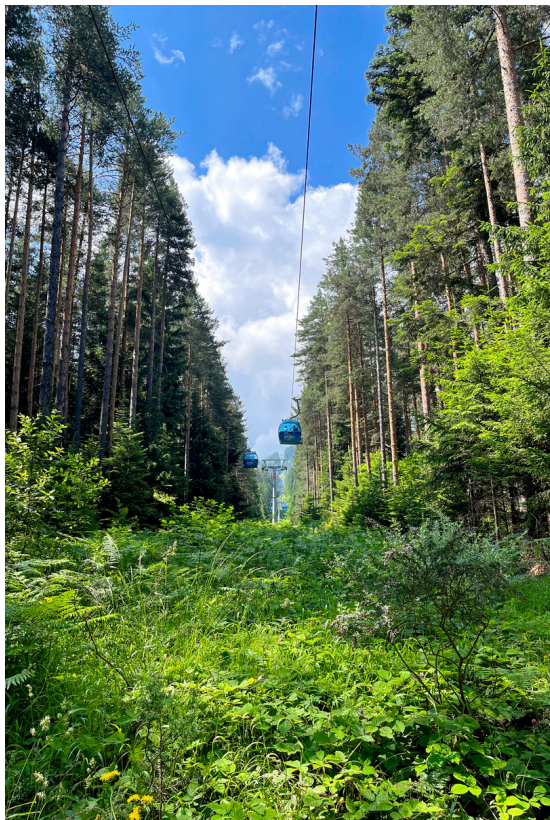
Йоанна Валентинова
Вълканова

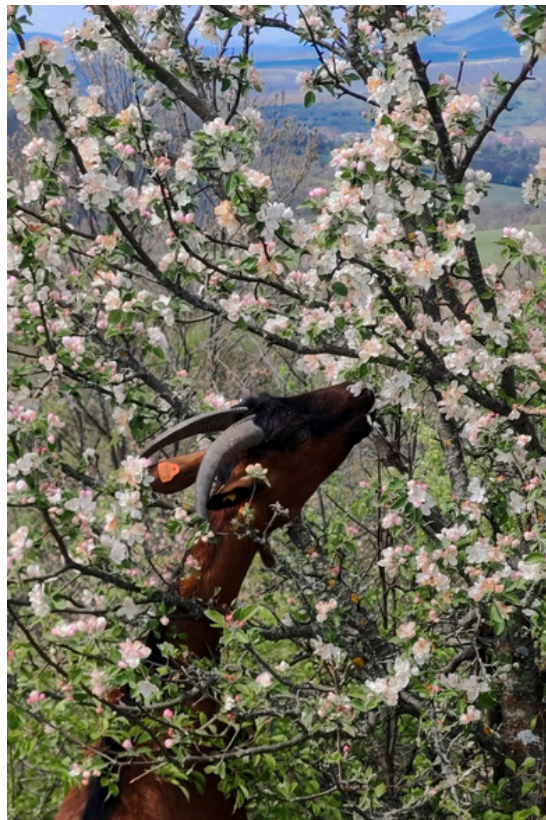
Стивън Цветанов, Здравков

Азизе Чолак, гр. Айтос

Виктория Димитрова
гр. Айтос

Елиф Юмер
гр. Айтос

Емануела Димитрова
гр. Айтос

Марияна Спасова
гр. Айтос

Мустафа Хасан, гр. Айтос

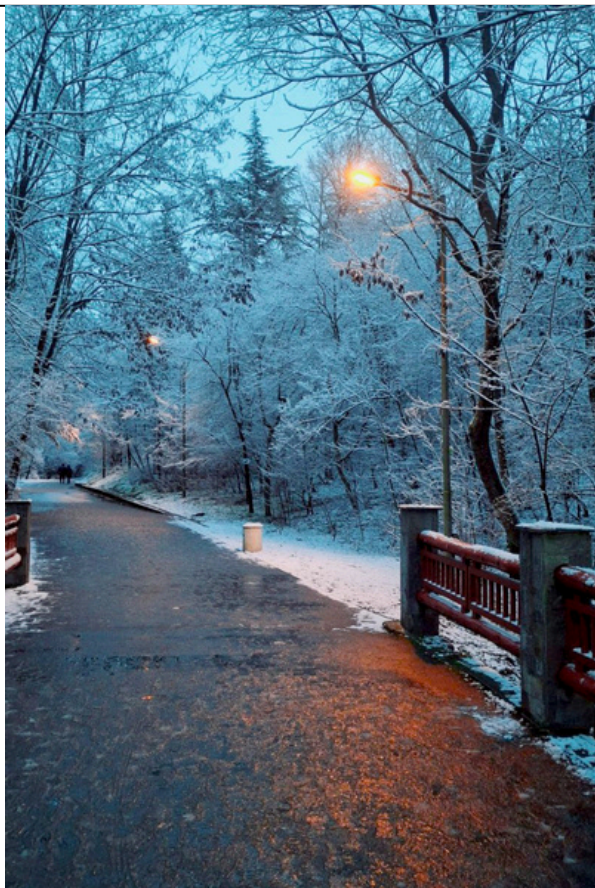
Виктория Антонова, Хасково

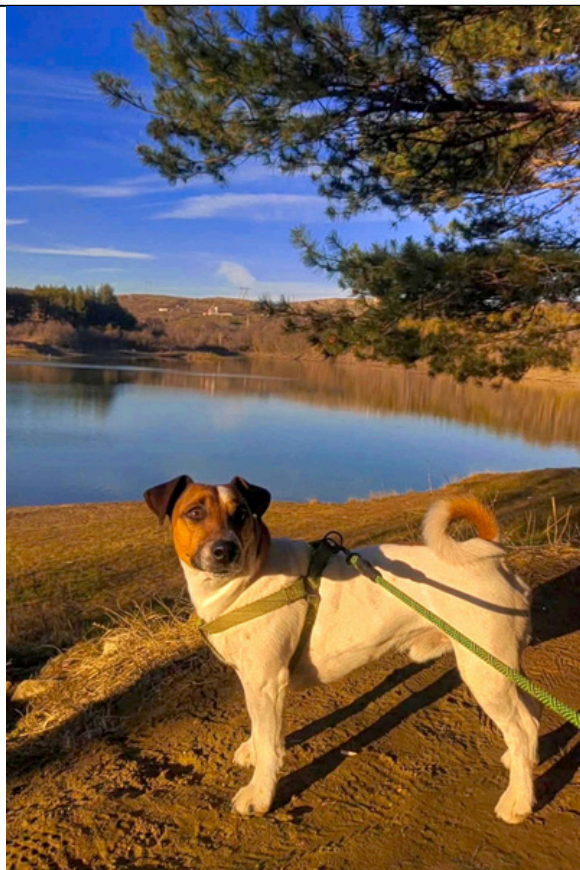
Памела Курдалийска, Айтос

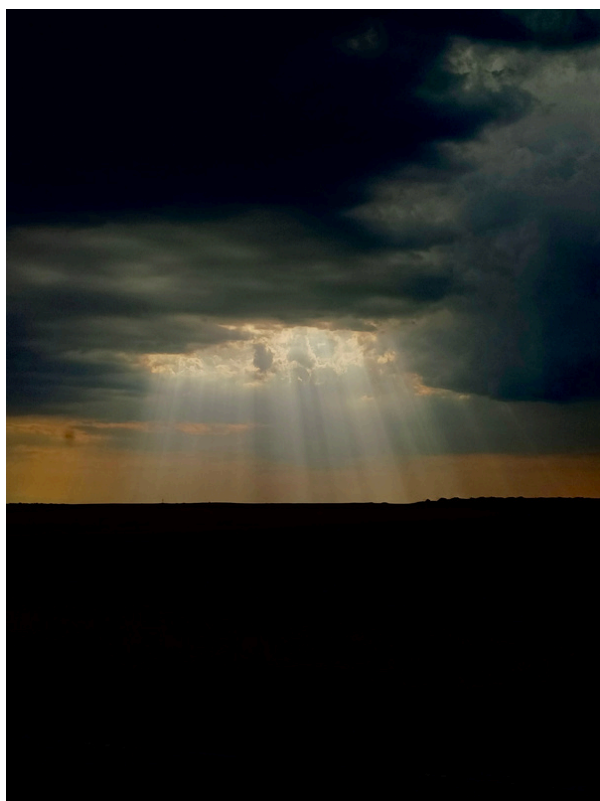
Теодора Тодорова, Айтос

Траяна Тенева
гр. Айтос

Цветелина Петрова
гр. Айтос

Теодора Дерменджиева
гр. Хасково

Александър Манев
гр. Пловдив

Даниел Тинков

Елица Маринова Георгиева, гр. Дупница

Официален сайт на Дистрикт 2482

<https://www.rotarydistrict2482.org/>

